

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Dálniční stavby Praha a. s.**, se sídlem Na Bělidle 21, Praha 5, zastoupený Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2015, č. j. 16996/15/5300-21444-711681 a ze dne 2. 6. 2015, č. j. 16997/15/5300-21444-711681, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Af 58/2015, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 25. 4. 2017 se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to vydání rozhodnutí v řízení o žalobě vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Af 58/2015. Svůj návrh omezil na tvrzení, že rozhodující soud je v prodlení s vydáním rozhodnutí o věci samé.

[2] K návrhu se vyjádřil soudce zpravodaj Mgr M. K.; uvedl, že navrhovatel měl podat návrh k soudu, vůči kterému jsou namítány průtahy, postupoval tak v rozporu se zákonem o soudech a soudcích (§ 174a odst. 2). Zdůraznil, že v řízení před městským soudem nedochází k neodůvodněným průtahům, soud ve věci nebyl nečinný, po podání žaloby se věci průběžně zabýval a prováděl přípravné procesní úkony, jichž bylo třeba, aby věc mohl projednat a rozhodnout. S ohledem na požadavek § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) bude věc vyřízena v pořadí, v jakém došla. V současné době devátý senát správního úseku městského soudu, kterému věc byla přidělena k vyřízení, eviduje 220 nevyřízených věcí, které napadly v období od 1. 1. 2013 do 1. 8. 2015. Rozhodnutí o žalobě v dané věci podle pořadí nápadu tak lze očekávat koncem tohoto roku.

[3] Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel doručil soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného dne 3. 8. 2015. Přípisem ze dne 14. 9. 2015 soud vyzval navrhovatele k zaplacení soudního poplatku, seznámil ho se složením rozhodujícího senátu a poučil jej o možnosti namítat podjatost rozhodujících soudců.

[4] Přípisem ze dne 13. 10. 2015 zaslal soud žalovanému žalobu k vyjádření a uložil mu předložit úplný správní spis, a to do jednoho měsíce od doručení předmětné výzvy. Současně žalovaného seznámil se složením rozhodujícího senátu a poučil jej o možnosti namítat případnou podjatost rozhodujících soudců. Dne 18. 11. 2015 soud obdržel od žalovaného správní spis a dne 25. 11. 2015 jeho vyjádření k žalobě. Přípisem ze dne 7. 1. 2016 zaslal soud navrhovateli na vědomí vyjádření žalovaného k žalobě a poučení o možnosti postupu podle § 51 s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

[6] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[7] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

[8] Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

[9] Krajský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon.

[10] Ve věci navrhovatele vede městský soud řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností podle § 65 a násl. s. ř. s.; nejedná se tedy o věc, která by podléhala režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování přiměřenosti lhůty neshledal, že by městský soud byl nedůvodně nečinný. Jak vyplynulo ze soudního spisu, soud se věci navrhovatele zabýval bezprostředně po podání žaloby; zaslal potřebná poučení, vyžádal vyjádření žalovaného, které poskytl navrhovateli, k dispozici má rovněž správní spis.

pokračování

[12] Jakkoli Nejvyšší správní soud neshledal, že by délka řízení před městským soudem byla nepřiměřená, počíná se blížit hraničním případům z hlediska posuzování návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Nejvyšší správní soud již několikrát uvedl, že jeho úkolem v řízení vedeném o návrhu dle § 174a zákona o soudech a soudcích zásadně není posuzovat a hodnotit zatíženost a výkonnost soudců soudu a jeho personální či materiální vybavení. K uvedenému tedy zásadně nemůže přihlížet při svých úvahách o oprávněnosti či neoprávněnosti návrhu, tedy o tom, zda délka soudního řízení v jednotlivých věcech je ještě přiměřená, resp. zda soud je či není bezdůvodně ve věci nečinný.

[13] Délku řízení nelze tudíž neustále ospravedlňovat bez dalšího odkazem na zákonná pravidla vyřizování věcí a počtem dosud nevyřízených předcházejících věcí. Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že ani odkazy na pořadí vyřizovaných věcí zásadně nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že „*průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nálezy sp. zn. IV. ÚS 55/94, nálezy sp. zn. I. ÚS 663/01, nálezy sp. zn. III. ÚS 685/06, nálezy sp. zn. IV. ÚS 391/07, a další).

[14] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře dospěl k závěru, že byť doba, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí, je sice hraniční, nelze ji však ještě z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu